

Розділ 13

БІДОЛАШНА ДЖОРДЖА!

Джорджа була в розпачі. Здавалося, їй сниться кошмар. Вона подалася шукати Смоляного. Він був у кімнаті Джуліана і Діка і мив руки перед підобідком.

— Смоляний, мені доведеться дістатися потаємного ходу тим шляхом, яким ти вперше нас провів, — сказала вона, — через кабінет твого батька, де ті розсувні панелі.

— Ми не зможемо цього зробити, — відповів стривожений Смоляний. — Там зараз батько. Він уколошкає кожного, хто наважиться увійти. Він заніс туди всі записи про свої досліді, готуючись до зустрічі з твоїм батьком.

— Мені байдуже! — впала у розпач Джорджа. — Мені треба якось туди пробратися. Адже Тім може померти там від голоду!

— Тільки не Тіммі! Він спокійнісінько ласуватиме собі щурами! — відповів Смоляний. — Закладаюсь, він про себе подбає!

— Ну, тоді він помре від спраги, — затялася Джорджа. — У цих таємних ходах немає води. Ти чудово це знаєш!

Джорджа так розхвилювалася, що майже нічого не їла у підобідок. Вона вирішила, що вже якось зуміє пробратися до кабінету й відкрити таємний хід за панеля-

ми. А там — хутко дістанеться до Тіммі. Хай там що, а Тіммі буде з нею!

«Нікому нічого не казатиму, — вирішила вона. — Хлопці почнуть мене відмовляти або пропонувати свою допомогу, проте у цій справі я покладатимусь лише на себе! Тім — мій пес, і я його врятую!»

Після ланчу всі зібралися в кімнаті Джуліана, щоб спільно обговорити справи. Джорджа пішла разом з усіма. Однак за кілька хвилин вийшла з кімнати.

— Зараз же повернуся, — сказала вона.

Діти не звернули на це уваги й продовжували обмірковувати план звільнення Тима. Здавалося, єдиний підходящий спосіб — залізти в кабінет і непомітно проникнути в таємний хід.

— Але там зараз працює вітчим, — сказав Смоляний. — І я зовсім не здивуюся, якщо він, йдучи, замикає двері.

Джорджа не поверталася. Хвилин через десять Енн здивувалася її відсутності.

— І що ж Джорджа робить? Вже хвилин десять як пішла.

— Мабуть, пішла подивитися, чи не замкнена моя колишня кімната, — підводячись, відповів Смоляний. — Піду подивлюся, чи нема її там.

Але її ніде не було. Як водою змило. Не було її ні в коридорі, що вела до кімнати Смоляного, ні в самій кімнаті, бо вона залишалася замкненою, ні в кімнаті Мерібел.

Смоляний зазирнув до кімнати Джорджі — порожньо! Спустився вниз і там понишпорив. Жодних слідів Джорджі!

Спантеличений, він повернувся до друзів.

— Її ніде нема, — сказав він. — І де ж вона може бути?

Енн стривожилася. У цьому будинку кояться такі дивні речі... Вона дуже хотіла, щоб Джорджа повернулася!

— Не пішла ж вона до кабінету сама? — раптом спитав Джуліан. — Це цілком у дусі Джорджі: спробувати проникнути в лігво лева!

— Я про це й не подумав, — відповів Смоляний. — От йолоп! Піду подивлюся.

Він спустився сходами. Обережно підкрався до кабінету вітчима. Постояв мовчки перед дверима. Ані звуку не чулося з кабінету. Є там вітчим чи ні?

Смоляний розмірковував, що краще: відчинити двері й зазирнути всередину або спершу постукати. Вирішив постукати. Якщо батько відгукнеться, то він дремене нагору, перш ніж той відчинить двері; й не буде кому давати прочухана!

Смоляний акуратно постукав у двері: тук-тук-тук.

— Хто там? — почувся роздратований голос вітчима. — Увійдіть! Мені дадуть спокій?

Смоляний відразу майнув нагору і прилучився до друзів.

— Джорджа не може бути в кабінеті, — сказав він. — Там вітчим, і, здається, у вельми кепському настрої.

— Тоді де ж вона може бути? — запитав стурбований Джуліан. — Шкода, що, йдучи, Джорджа не сказала про свої наміри. Вона має бути десь поблизу. Десь біля свого Тіммі.

Діти обшукали весь будинок, зазирнули навіть на кухню. Там сидів Блок і читав газету.

— Що вам треба? — запитав він. — Що б то не було, ви того не отримаєте!

— Нам від вас нічого не треба, — відповів Смоляний. — Як ваша бідна покусана нога?

Блок так неприємно на них зиркнув, що діти хутко пішли з кухні. Смоляний залишив Джуліана і Діка на чатах, а сам рушив до кімнат челяді — аж раптом Джорджа виявиться там! Звичайно, це дурна думка, але ждесь вона має бути!

У кожному разі там її не було. Нахмурені діти повернулися до кімнати Джуліана.

— Паскудний будинок! — сказав Джуліан. — Вибачай за ці слова, Смоляний, але не до душі він мені.

Однак Смоляний не образився.

— О, я цілком з тобою згоден, — сказав він. — Гадаю, так воно і є. Такої ж думки і мати, і Мерібел. Його тільки вітчим любить.

— Де ж Джорджа? — спитала Енн. — Я все намагаюся второпати. Одне-єдине місце, де її бути не може, — це кабінет твого вітчима, Смоляний! Навіть Джорджа не наважилася б туди зайти, коли він там.

Але Енн помилялась. Саме в той момент Джорджа перебувала у кабінеті пана Ленуара!

Дівчинка вирішила, що найкраще — спробувати туди проникнути й при нагоді відсунути панель. Вона нишком спустилася вниз, пройшла через хол і посмикала за двері кабінету. Вони були замкнені.

— Хай їм грець! — сказала у розпачі Джорджа. — Усе проти нас із Тіммі! Як же потрапити туди? Я мушу це зробити, мушу!

Вона вислизнула через бічні двері у внутрішній дворик, куди виходило вікно кабінету. А може залізти через це вікно?

Однак виявилось, що вікно заґратоване! Через нього не пролізти. Джорджа повернулася назад і взялася шукати ключ до дверей. Але ключа ніде не було видно.

Раптово вона почула голос пана Ленуара з кімнати на протилежному боці холу. З переляку вона підняла покрівець дерев'яної скрині поблизу й хутко залізла в неї. Опустила покрівець і, підібгавши коліна, почала чекати, серце її шалено калатало.

Пан Ленуар пройшов через хол. Він крокував до кабінету.

— Я все приготую до прибуття мого гостя, — кинув він дружині. — Мене не турбувати — я буду дуже зайнятий!

Джорджа почула, як у двері кабінету вставляють ключ. Ключ повернувся. Двері відчинилися, а тоді зачинилися з клацанням.

Однак ізсередини пан Ленуар не замкнувся. Підібгавши коліна до самого підборіддя, Джорджа у темряві обмірковувала ситуацію. Вона думала, як увійти до кабінету, — а звідтіля — до таємного ходу, який вів до відпочивальні Смоляного. Десь там перебував її Тіммі!

Вона до ладу не уявляла, що робитиме далі із собачкою. Може, Смоляний відведе його до когось із жителів Окаянної гори, хто зможе подбати про нього.

Почувся кашель пана Ленуара, шарудіння паперів. Тоді клацнули дверцята шафи: відчинилися й зачинилися. Схоже, пан Ленуар працював!

Потім почувся його роздратований вигук. Спересердя він наче сказав: «І куди ж я це подіну?»

Потім зненацька двері відчинилися, й пан Ленуар вийшов. Джорджа ледь встигла опустити покришку, яку відкривала, щоб впустити повітря. Вона зіщулилась і тремтіла, коли чоловік проходив повз неї.

І раптом їй спало на думку, що це її єдиний шанс! Пан Ленуар, либонь, вийшов на кілька хвилин, але цього вистачить, щоб відсунути панель у стіні! Джорджа підняла покрівець скрині й хутко вистрибнула з неї. Вона вбігла у кабінет — й одразу до того місця, де Смоляний відсував панель.

Але не встигла вона торкнутися брунатної дубової панелі, як почулися кроки! Пан Ленуар був відсутній лише пів хвилинки і вже повертався.

У паніці бідолашна Джорджа озиралася навсібіч, шукаючи сховок. Проти стіни стояла величезна канапа, що за її спинкою дівчині вистачило місця сховатися. Джорджа ледве встигла туди залізти, перш ніж увійшов пан Ленуар, зачинив двері й сів за стіл. Він вмикнув велику настільну лампу й схилився над документами.

Джорджа ледь наважувалася дихати. Серце їй гучно калатало, зчиняючи, здавалося, страшенний галас! У тісному сховку було вкрай незручно сидіти, але вона не наважувалася поворухнутися.

Дівчинка не розуміла, що діяти далі. А що, як доведеться просидіти тут кілька годин! А що подумують друзі? Незабаром вони почнуть її шукати!

А вони вже почали. Тієї миті Смоляний стояв під дверима кабінету, розмірковуючи: увійти чи краще постукати. Він акуратно постукав: тук-тук-тук, а у Джорджі душа сховалася в п'яти.

Вона почула нетерплячий голос пана Ленуара:

— Хто там? Увійдіть! Мені тут дадуть спокій?

Відповіді не було. Ніхто не увійшов. Пан Ленуар повторив:

— Кажу ж вам: заходьте!

Знову ніякої відповіді. Пан Ленуар широким кроком рушив до дверей і рвучко їх відчинив. Анікогісінько! Смоляний ураз дременув нагору.

— Напевно, витівки цих нестерпних дітей, — про бурмотів пан Ленуар. — Що ж, коли хтось із них з'явиться ще раз, постукає і втече, я їх провчу! Сидітимуть удома на хлібі й воді.

Він розлютився. Джорджа воліла б зараз опинитися не в кабінеті, а деінде! Що він зробить, коли дізнається, що вона всього лише за два-три кроки від нього?

Пан Ленуар попрацював іще з пів години, а бідолашна Джорджа геть затерпла. Тоді вона почула, як він позіхнув, і їй трохи відлягло. Може, він подрімає? Тоді їй пощастило б! Вона вилізла б зі сховку й спробувала б потрапити до таємного коридора.

Пан Ленуар знову позіхнув. Потім відсунув папери убік і пішов до канапи. Ліг на неї і вкрив пледом коліна. Він наче налаштувався добре поспати.

Канапа під ним зарипіла. Джорджа знову затамувала подих, боячись, що тепер, коли він так близько, напевно може її почути.

Незабаром вона почула тихе хропіння. Потім — знов і знов. Пан Ленуар заснув! Джорджа почекала ще кілька хвилин. Хропіння ставало дедалі гучнішим. Тепер, либонь, можна спокійно вибиратися зі сховку.

Джорджа заворушилася обачно й тихо. Підлізла до краю канапи. Вислизнула з-за неї. Хропіння не переривалося.

Джорджа звелася на рівні й навшпиньки підійшла до зсувної панелі. Узялася навмання її натискати, намагаючись намацати потрібне місце.

Але воно ніяк не знаходилося. Від хвилювання вона розшарілася. Крадькома глянула на сплячого пана Ленуара і продовжила спроби. І де ж воно це місце, де слід натиснути?

Раптом з-за її спини пролунав суворий голос, аж їй у п'яти закололо.

— Що ти тут робиш, хлопче? Як ти наважився залізити до мого кабінету й порядкувати тут?

Джорджа обернулася й побачила пана Ленуара. Він завжди вважав її хлопцем! Вона не знала, що відповісти. Вигляд у нього був роз'юшений, і кінчик носа вже побілів.

Джорджа перелякалася. Вона кинулася до дверей, але пан Ленуар зловив її, перш ніж вона їх відчинила. Він сильно її струсонув.

— Що ти робив у моєму кабінеті? Це ти стукав, а потім втік? По-твоєму, дуже смішно так жартувати зі мною? Але я тобі швиденько поясню, що це не смішно!

Він відчинив двері й голосно покликав:

— Блоку! Йдіть-но сюди! Серо, скажи Блоку, що він мені потрібен!

Блок ураз зайшов з безвиразним обличчям. Пан Ленуар швидко щось написав на папірчику й дав йому прочитати. Блок кивнув.

— Я звелів йому відвести тебе до твоєї кімнати, замкнути там і не давати до кінця дня нічого, окрім води і хліба, — жорстко сказав пан Ленуар. — Це навчить тебе на майбутнє, як слід поводитися. А ще одна така витівка, і я тебе власноруч відшмагаю!

— Моєму батькові не буде до душі, що ви мене караєте, — тремким голосом почала Джорджа. Проте пан Ленуар лише глузливо посміхнувся.

— Тьху на тебе! Ось він почує від мене, як погано ти поводився, і, я впевнений, він зі мною погодиться. А тепер іди. До завтра будеш сидіти під замком. Коли приїде твій батько, я йому перекажу твої вибачення.

Бідолашну Джорджу потяг нагору Блок, який дуже зрадив, що може покарати хоч когось із дітей. Біля дверей своєї кімнати Джорджа гукнула на допомогу друзів, які були поруч, у кімнаті її кузенів:

— Джуліане! Діку! Допоможіть! Швидше, допоможіть!

Спробуй оцінити вчинок Джорджі. Чи сміливо це було? Чи безглуздо? Напиши свої думки.